

Лъгадина в бой с гръцките войски. Моемите му "Легенди", в които бе влюбен Смирненски от детинство още, бяха наистина прекрасна поезия за онова време. Мено бе един роден поет. И Смирненски, издарен с ирония и хумор, бе един от сътрудниците на "Българан" в по-късните му издания, дори негов краткотраен редактор, преди вестника да мине в ръцете на реакцията.

Въпреки, че Смирненски изобщо бе свенлив и мълчалив, ~~доникъде затворен в себе си~~, предпочитайки да слуша другите, отколкото да говори, тая вечер, попаднали на интересни теми и спомени, той се оживи и развесели. На няколко пъти, в кръга на идейни другари и приятели, ние бяхме се почерпвали със Смирненски и Ясенков в питейното заведение "Копривщица" на булевард Дондуков, гдето съдържателите братя Будинови бяха китно наредили едно вътрешно кътче, с рогозки около стените, с картини и карикатури, и гдето ние беседвахме на "жизнецветни теми", чуквахме чашки и се веселехме по младежки. Тука идваха обедно време да си "вземат пая" и Гео Милев, Гьончо Белев, Георги Михайлов/преводач на "Прокълнати поети"/, в редки случаи Людмил ^{Смирненски} и Хреков. Тая компания бе се пръснала вече, па и времето беше станало по-друго. Следеха и наблюдаваха.

Сега, събрали на закрито, като мои гости, всички се отпуснаха. Смирненски си пийна само 3-4 чашки, но беше приятно възбуден. Момичето му бе се облегнало на рамото му и слушаше унесено. ~~Мен беше това момиче, не попитах, но видях, че много се обичат.~~ Христо галеше ръката ѝ, от време на време я поглеждаше влюбено, тъжно, и се усмихваше разсеяно.

Така мина времето до късно след полунощ, когато се разделихме. Не помня дали имаше полицейски час по това време.

Притеснителен, дори срамежлив, Смирненски не се налагаше никому, не се натрапваше даже на най-близките си приятели, а чакаше да го поканят. Беше толкова скромен, както и Ясенков, ~~че~~ ~~предпочиташе да бъде сам, да "плува в самота", отколкото да дири случайни компании.~~

Десетина дена по-късно, случайно се срещнахме със Смир-